

[Rigmor Christensen.]

er jeg glad for, at der i udvalget har været enighed om i denne omgang at nøjes med de foreslåede mindre ændringer, hvilke stort set er i overensstemmelse med de love, der nylig er vedtaget i Norge og Sverige. Og jeg er særlig glad for, at justitsministeren har foreslået nedsat en kommission til en yderligere revision af denne lov i forbindelse med en revision af loven om ægteskabets retsvirkninger, og at denne kommission skal samarbejde med tilsvarende kommissioner nedsat i de andre nordiske lande. I denne forbindelse vil jeg gerne tilføje, at der er flere ting i det lovforslag, som er fremsat af hr. Poul Dam på SFs vegne, der nødvendigvis må indgå i disse kommissioners arbejde.

Som det er nævnt af de foregående ordførere, finder jeg også, at vi har udført et særdeles godt og grundigt arbejde i udvalget.

Om selve lovforslagene kan jeg kort anføre følgende. Det er rigtigt, at forlovelse glider ud som erstatningsgrundlag, idet det dels kan være nok så svært at fastslå, om der har foreligget forlovelse, dels forekommer tilfælde, hvor der bør indtræde erstatningspligt, uanset om der har foreligget forlovelse.

For så vidt angår aldersbetingelsen for ret til at indgå ægteskab, er vi blevet stående ved en nedsættelse for manden på 1 år. Dette er ikke i overensstemmelse med Norge og Sverige, hvor man begge steder har vedtaget den samme aldersbetingelse for begge køn, 18 år. Under hensyn til, at vi i Danmark ved dispensation for manden aldrig er gået ned under 18 år og 4 måneder, kan den mindre nedsættelse forsvares, men den kommende kommission bør efter min opfattelse tage stilling til en yderligere nedsættelse.

Angående de åndssvages og sindssyges ret til at indgå ægteskab kan jeg rette en tak til justitsministeren for det udvalg, der er nedsat til at undersøge disse forhold nærmere. Det kan jo ikke nægtes, at det virker noget grotesk at fastsætte strammere regler for disse menneskers ret til at indgå ægteskab, al den stund ingen kan forbyde dem at flytte sammen og få børn. Men jeg er da helt enig i, at mange forhold må tages i betragtning, og at vi må afvente kommissionens betænkning, forinden der tages endelig stilling.

Vel det største skridt, der sker i liberaliseringen af ægteskabsloven, er bestemmel-

sen om, at enhver af ægtefællerne nu kan forlange skilsmisse, når deres samliv har været hævet i de sidste tre år på grund af uoverensstemmelse. Den nugældende lov, hvori der ikke findes en sådan bestemmelse, men hvor domstolene har skabt praksis for et tidsrum på 6-7 år, forinden der blev indrømmet skilsmisse, har virket for strengt. En nedsættelse til tre år må være rimelig, idet en hævelse af samlivet i et tidsrum af denne længde har fjernet ægtefællerne så langt fra hinanden, at en forsoning kan lades ude af betragtning. Jeg vil endda ikke se bort fra, at en yderligere nedsættelse kunne være ønskelig.

De forskellige separations- og skilsmissegrunde, som i det store og hele er bibeholdt i lovforslaget, har været meget omdiskuterede ikke alene i udvalget, men også i pressen. Det er da så rigtigt, som det er sagt og fremført, at det ville være såre ideelt, om enhver af ægtefællerne frit kunne løses fra ægteskabet, når man ikke ønskede at fortsætte. Men bortset fra følelser, som vel dog til syvende og sidst også betyder noget, spiller det økonomiske i langt de fleste tilfælde ind. Det kan dreje sig såvel om en manglende uddannelse for den ene ægtefælle på grund af pasning af børn som om det forhold, at den ene ægtefælle må udskyde sin uddannelse for at skaffe penge til dagen og vejen, medens den anden uddanner sig. Sker der så skilsmisse eller separation, forinden den sidste har gennemført sin uddannelse, vil en økonomisk meget svag part stå tilbage. Disse forhold må tages op til nøje vurdering, og vi må i langt højere grad end nu sætte ind for, at mand som kvinde får en uddannelse, således at det økonomiske ikke er afgørende for en eventuel skilsmisse.

Endelig vil jeg pege på, at der nu åbnes mulighed for den ugifte far til at få samkvemsret med fællesbarnet, når der har bestået et ægteskabslignende forhold og han har en vis tilknytning til barnet. Med den udvikling, vi er inde i, hvor flere og flere indgår et samliv uden om ægteskabslovens formelle betingelser, er dette en rimelig og tiltrængt indrømmelse.

Jeg er ikke helt så tilfreds med, at man bibeholder bestemmelsen om, at man kan gennemtvinge samkvemsretten ved fogdens hjælp. Personlig finder jeg det mere rigtigt,